

Hvem er al-Hakim (Lovgiveren)?

Bismillahir Rahmanir Raheem

Spørgsmålet om, ”Hvem er al-Hakim (Lovgiveren)?”, er fundamentalt i kundskaben ’Usul ul-Fiqh’ i Islam, idet spørgsmålet understøtter måden, hvorpå vi betragter dette liv, og hele den islamiske Shari’ah. Al-Hakim vil sige ”Lovgiveren”, den som er suveræn, som har retten til at lave regler og love, afgøre Halal (det tilladte) og Haram (det forbudte) for mennesket. Filosofer, teologer, og tænkere har diskuteret følgende spørgsmål lige siden begyndelsen af den nedskrevne historie: Har mennesket med sin forstand alene, evnen til at afgøre hvilke handlinger, der skal betegnes som gode og dårlige, og hvilke handlinger som skal lovprises, og hvilke der skal afskys? Eller har vi brug for vejledning fra Skaberens, Allah ﷻ?”

Det er sandt, at forstanden har evnen til at bedømme realiteten som den er, og konkludere visse fakta om det vi kan sanse. Men det er udover forstandens rækkevidde, at etablere love vedrørende skelningen imellem de gode og onde handlinger og et regulativt system der indeholder løsninger til alle menneskelige problemer, om end individuelle, samfundsmæssige, økonomiske, eller politiske. Ethvert forsøg herpå, vil være fyldt med uoverensstemmelser, forskelle, modsigelser, og indflydelse fra omgivelserne.

Ethvert menneske kan blive enig om objektive fakta såsom det faktum at ilden brænder, at Mellemøsten har enorme olieresurser, at mænd og kvinder er fysiologisk forskellige, at kødet fra en gris har evnen til at mætte og at USA er den nuværende dominerende supermagt i verden, da disse er baseret på realiteten, som enhver kan opfatte.

Men folk er uenige om, hvordan menneskeheden skal opføre sig, hvad der skal lovprises og afskys, og hvad der skal være legalt og illegalt. Folk ville ikke være uenige om, at ilden brænder, men forskellige folk har flere holdninger til, om den døde skal kremeres med ild. Der er ingen uenighed om, at Mellemøsten har olie men der er forskellige synspunkter til om end denne olie skal tillades at være i hænderne på private selskaber, skal de nationaliseres eller skal de være offentlig ejendom som administreres af staten? Det er et objektive faktum at alle mænd og kvinder adskiller sig fysiologisk fra hinanden, men der eksisterer en debat om lovene, som styrer forholdet imellem dem; skal forhold før ægteskab være tilladt? Skal både mænd og kvinder blive givet de samme roller i samfundet? Det er spørgsmål som disse, der har optaget menneskeheden i århundreder.

For at komme frem til klare svar til disse spørgsmål, så er det afgørende at kigge på den objektive realitet der kan opfattes af enhver. Det er tydeligt ud fra et studie af realiteten som omringer os, at det ville være umuligt objektive at bedømme menneskeheden handlinger med hensyn til at evaluere og sondre de gode handlinger fra de afskyelige. Derfor er det ikke tænkeligt for et individ eller en gruppe mennesker, at organisere et helt system til menneskeheden korrekt, og dette er også gældende for et geni; idet realiteten ikke siger os noget om hvad der er legalt, eller hvad der er illegalt; hvad der er godt, og hvad der er ondt; hvad der skal lovprises og hvad der skal forkastes.

Når folk forsøger at nedfælde et livssystem til sig selv, ved at afgøre det rette og det slette, så er deres idéer blot teorier blandt tusindvis af andre teorier, fremlagt af andre. Teorierne fra de vestlige sekulære filosoffer, der lagde fundamentet for de kapitalistiske samfund, såsom Adam Smith, John Locke, Rousseau, og Jeremy Bentham, og lignende, er ikke objektive fakta om hvorledes samfund bør styres. De er derimod blot teorier, som blev formet ved at fremsætte formodninger og var sandsynligvis påvirket af miljøet, hvori disse tænkere levede. I denne sammenhæng så ligner disse teorier om hvorledes samfund skal reguleres teorierne fra Marx, Engels, Lenin, Trotsky, Hitler, Mussolini, eller ethvert andet menneske idet de er teorier, som blev formet af menneskets begrænsede sind.

At mene forstanden skal være lovgiver, ville betyde, at der ikke er nogen absolut sandhed med hensyn til ret og slet for menneskeheden, fordi alle og enhver kunne bruge sin forstand til at afgøre deres egne værdier for hvad der er rigtigt og forkert. I dette tilfælde ville vi ikke være istand til at sige uomtvisteligt, at voldtægter,

mord på uskyldige, tyverier af privat ejendom er ondt fordi at give dem disse mærkater, ville være vores egen subjektive holdning, som folk kunne være uenige om.

Det er tydeligt, at forstandens vurdering af ret og slet, kan påvirkes af miljøet hvori mennesker lever, og den bliver endda også forskellig, og varierer ifølge tidens gang. Så hvis vurderingen af ret og slet blev overladt til forstanden, kunne handlingen være retskaffen for én gruppe menneske og afskyelig for en anden. Dette kan ses i verden idag, hvor hunde bliver serveret som en nationalret i nogle lande, og spisning af hunde betragtes som noget afskyeligt i andre. Den samme handling kunne blive forkastet i en tidsalder, og blive lovprist i en anden, såsom holdningen til forholdet imellem mænd og kvinder, før ægteskabet i Europa i fortiden, og forskellen på det, og den åbenlyse promiskuitet som eksisterer idag.

Faktisk er betydningen af ”godt” og ”ondt” subjektiv i forhold til folks fortolkning af disse termer. I vestlige kapitalistiske samfund bliver disse termer fortolket ifølge den sekulære filosofi, hvorpå de er bygget, dvs. at religion skal være adskilt fra livet. Sekularisme førte til at opfattelsen om Demokrati blev rodfæstet - så snart religion blev adskilt fra livet, blev folk overladt til at fastlægge loven selv; da dette i praksis er besværligt for alle mennesker at beslutte enstemmigt, så valgte de medlemmer af parlamentet til at fastlægge loven på deres vegne, med flertallets accept; afgørelsen af alle love, eksempelvis omend homoseksualitet skal være et legalt adfærdsmønster, eller bør forbydes ved lov, eller omend de naturlige resurser, såsom olie, skal privatiseres eller ej, besluttes af menneskets sind.

På ukorrekt vis, så gav menneskerne sig selv autoriteten til at bedømme handlinger som gode eller onde i sammenligning med ting. Da de indså, at de var istand til at bedømme den bitre ting som Qabeeh (afskyelig) og den søde ting som Hasan (attraktiv), den afskyelige form som Qabeeh og den smukke form som Hasan, så mente de, at de kunne bedømme sandfærdighed (Sidq) som Hasan og løgnagtighed som Qabeeh, og det at holde sit ord som Hasan og forræderi som Qabeeh. Baseret på denne bedømmelse, indførte mennesker straffe for Qabeeh-handlingen og lagde belønning på Hasan-handlingen. Denne bedømmelse er ukorrekt, idet handlingerne ikke kan sammenlignes med ting. Sanserne kan påskønne bitterhed og sødmen i noget, og således kan forstanden bedømme det. Dette står i modstrid til handlingen, som ikke har noget mennesker kan sanse for dermed at bedømme den som Qubh eller Husn. Altså er det forkert at de bedømmer sådan en handling som Husn eller Qubh ud fra handlingen alene. Derfor skal de tage denne bedømmelse fra en anden kilde; og det er fra Allah ﷻ.

Som muslimer kommer vi frem til absolut erkendelse af Allah ﷻ, og Qur'anen som den sidste åbenbaring fra Allah ﷻ, på basis af den objektive realitet som enhver kan sanse. Vi anerkender at vi ikke har evnen til at afgøre ret og slet selv; derimod skal afbildningen af handlinger komme fra en magt som ligger udenfor vores forstand, dvs. Allahs ﷻ Shari'ah. At Allah ﷻ er al-Hakim (Lovgiveren), understreges med absolut betydning i flere Ayaat i Qur'anen. Allah ﷻ siger:

﴿إِنَّ الْحُكْمَ لِلَّهِ﴾

”Retten til at lovgive tilkommer udelukkende Allah.” [MOQ Yusuf 12:40]

Allah ﷻ gjorde dette til et spørgsmål om Iman (erkendelse):

﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾

”Men nej, ved din Herre, de har ikke (rigtig) Iman, indtil de gør dig (åb Muhammad) til dommer ialt hvad de strides om, og derefter ikke har nogen modvilje overfor hvad du har afgjort, men de accepterer dette med en total underkastelse.” [MOQ al-Nisa 4.65]

Og Allah ﷻ, den Alvise, siger:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ
إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ﴾

”Åh I Troende! Adlyd Allah, adlyd Sendebudet, og dem med myndigheden iblandt jer. Hvis I strides om noget, så referer tilbage til Allah og Sendebudet, hvis I (virkelig) har Iman på Allah og den Sidste Dag.” [MOQ al-Nisa 4:59]

Og Allah ﷻ siger også:

﴿وَمَنْ لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ﴾

”Og den der ikke styrer med hvad Allah har åbenbaret, disse er de vantro.” [MOQ al-Maidah 5.44]

Han ﷻ siger også:

﴿وَأَنِ احْكُم بَيْنَهُمْ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ﴾

”Og styr iblandt dem med hvad Allah har åbenbaret og følg ikke deres lyster og tag dig iagt for dem, så de ikke forleder dig fra bare en del af det, Allah har åbenbaret til dig.” [MOQ al-Maidah 4:49]

Der er også adskillige Ahadith fra Profeten ﷺ, som bekræfter dette, såsom:

((مَنْ أَحَدَثَ فِي أَمْرِنَا هَذَا مَا لَيْسَ فِيهِ فَهُوَ رَدٌّ))

”Den der indsatte noget i vores sag (Islam), som ikke er en del af den, vil blive afvist.”

[Sahih al-Bukhari, i Kitab al-Sulh]

Som den evigtgyldige og universelle ideologi, så afgjorde Islam, at beskrivelsen af handlinger som Qabeeh og Hasan skal være den samme for alle mennesker til alle tider. Afbildningen af en handling som Hasan eller Qabeeh skal derfor komme fra en magt, som ligger udover forstanden; altså skal den komme fra Shari’ah. Så betegnelsen af menneskets handling som Qabeeh og Hasan, kommer fra Shari’ah. Vi siger, at forræderi er Qabeeh og loyalitet er Hasan, og syndighed er Qabeeh og gudfrygtighed er Hasan, og alliancen med Kuffar imod muslimer er Qabeeh, og kaldet til genetableringen af den islamiske Khilafah, er en Hasan-handling idet den islamiske Shari’ah har bekræftet dette.

Lovgiverens ﷻ tale kom relateret til menneskets handlinger og forpligtede folk til at forholde sig til den i alle deres handlinger; altså kommer organiseringen af handlingerne fra Allah ﷻ. Den islamiske Shari’ah kom i relation til alle menneskets handlinger, og alle deres forhold, omend forholdet var til Allah ﷻ, dem selv eller til andre. Så der er ikke plads i Islam til folket at nedfælde kanoner eller love for at organisere deres forhold, fordi de skal forholde sig til Ahkam Shar’iyah.

Den islamiske Shari’ah indeholder regler til alle begivenheder som har fundet sted, nuværende problemer og alle mulige hændelser, som kan ske. Intet er sket i fortiden, eller sker på nuværende tidspunkt, eller vil ske i fremtiden, uden at hver eneste af disse ting, har en dom fra den islamiske Shari’ah. Så den islamiske Shari’ah omfatter alle menneskets handlinger, fuldstændigt og fyldestgørende, til enhver tid og på ethvert sted. Han ﷻ siger:

﴿وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ﴾

”Og Vi åbenbarede Bogen (dvs. Qur’anen) til dig, som en forklaring på alting, en vejledning og barmhjertighed, og som en glædelig nyhed til muslimerne.” [MOQ al-Nahl 16:89]

Og Han ﷺ siger:

﴿مَا فَرَطْنَا فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ﴾

"Vi har ikke undladt noget i Bogen." [MOQ al-An'am 6:38]

Han ﷺ siger også:

﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾

"I dag har Jeg fuldkommet jeres Deen (livsstil, ideologi) for jer, fuldendt Min Nåde over jer, og valgt Islam for jer som Deen." [MOQ al-Maidah 5:3]

Den islamiske Shari'ah forsømte ikke en del af de handlinger, som Allahs ﷻ tjenere udfører, uanset hvad de måtte være. Shari'ah giver enten et bevis til handlingen i form af en tekst i Qur'anen og i Ahadith, eller den placerer et tegn i Qur'anen og Sunnah, for at indikere formålet med en handling, og 'Illah (juridisk årsag) til dens nedfældelse. Så den shariamæssige dom gælder enhver handling, som indeholder dette tegn eller denne årsag. Det er ikke muligt at en menneskelig handling ikke har et bevis eller et tegn som indikerer dens regel. Dette skyldes den generelle og absolutte betydning af Allahs ﷻ udtalelse, "... som en forklaring på alting", [MOQ al-Nahl 16:89], og den utvetydige tekst, som siger at Allah ﷻ har fuldkommet denne Deen.